

Følgende beretning er indsendt af
Søren Padkjær, eksportafdelingen:

Da jeg blev ansat i SJM pr. 1.11.76, var mit første problem at lære varerne at kende.

Bjerringbro

Jeg har aldrig tidligere haft med salg af maskiner at gøre, men startede dog min erhvervsuddannelse som lærling i en korn- og foderstofforretning i min hjemby Bjerringbro.

Aalborg

Efter en supplerende uddannelse i London og Højere Handelseksamen blev jeg ansat hos Erik Emborg i Aalborg i afdelingen for salg af malt. Som leverandør til bryggeriindustrien over hele verden, hvor vi var to om en omsætning på størrelse med hele SJM's, solgte vi malt fra Kongens Bryghus (Tuborg), Horsens Malteri (Ceres), Türk-Tuborg (Tuborgs fabrik i Tyrkiet) samt fra Europas største malteri i Belgien, Roelants. Desuden hvad vi ellers som agenter kunne komme af sted med at lave; jeg husker især en forretning på 5.000 tons byg, hvor vi havde kunden i Colombia (Sydamerika) og leverandøren i Vancouver, Canada. På grund af tidsforskellen gik jeg på kontoret igen efter at have spist til aften, og efter telefonsamtaler med Colombia på det ene rør og Canada på det andet, samt med Hamburg ind imellem for at arrangere fragten, hvor vi skulle bruge en hel båd, var forretningen i orden lige efter midnat.

Erik Emborg er lidet kendt her i landet, men i Mellempøsten, Vestafrika, Hong Kong og Singapore kan man dårligt gå ind i et supermarked uden at se firmaets varemærker på især frosne kyllinger og kødvarer. Selv er EE en af de mest dynamiske personligheder, som jeg har kendt, og startede såmænd sin forretning med efter krigen at køre gamle møbler og lignende til Tyskland. Firmaet spænder nu fra distribution af ost i Tyskland over salg af tunfisk fra de Kanariske Øer til bygning af bryggerier i Nigeria. Mens jeg var i firmaet leverede vi endog en halv snes slæbebåde fra Aalborg Værft til Peru, hvor de skulle dampe op og ned af Amazonfloden. Efter nogle måneder modtog vi i øvrigt en reklamation, idet man fandt bådernes fart for ringe, det viste sig så, at man havde glemt at fjerne de jernrammer, hvormed slæbebådene havde været påsvejet dækket af det skib, som transportererede dem derover.

Mellempøsten

Efter denne lærerige og interessante stilling blev jeg ansat ved LAU - Landbrugets Afsætningsudvalg, som er landbrugets afdeling for generel reklame og marketing af danske fødevarer. LAU havde regional kontorer i Puerto Rico, Tokyo, Hong Kong og Beirut, som hvert dækkede adskillige lande. Jeg blev stationeret i Beirut, hvorunder alle de arabiske lande - ialt 16 - hørte. Det gav mig naturligvis rig lejlighed til at berejse området, og i den periode gik der aldrig en måned, uden at jeg var på farten.

Smedeværksted, hvor der over en bunke gløden- de trækul fremstilles pletter og pander i kobber eller messing. De fleste steder foregår produktionen, som det har været tradition i århundreder, og alle mønstre og dekorationer udhævres ligeledes minutløst i hånden.

Min længste rejse var til Jeddah i Saudi Arabien, hvor vi i 1974 var medarrangører af en stor dansk udstilling (hvor SJM også deltog sammen med Bukh og Grundfoss). Da jeg rejste derned, var det oprindeligt kun for at planlægge de specielle danske fødevarer, men som det jo så ofte er i disse lande, kan man ikke regne med at få noget gjort som man ønsker, medmindre man selv gør det.

Tekst til billede på forrige side:

Til de konkurrencer, der afholdes i forbindelse med udstillingen, indkom ca. 25.000 løsninger - ja, jeg talte dem selv, for mange arabere (og for den sags skyld også andre folkeslag) har ofte svært ved at holde styr på tal, der rummer mere end eet nul. For at åbne og sortere løsningerne havde vi en mand ansat i en hel uge.

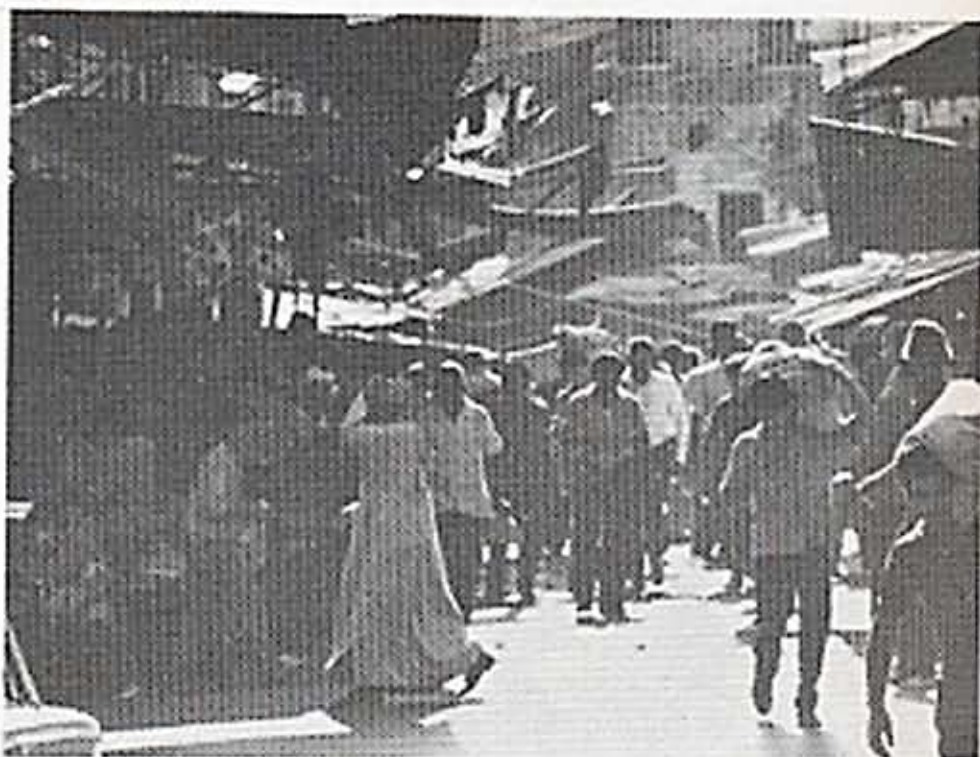
Jeg strøg derfor Jeddah (ca. 300.000 indbyggere) rundt i samfulde 14 dage for selv at foretage de dekorationer, som forretningerne så bagefter indhøstede præmier for, og da det var ovre, startede udstillingen. Jeg havde ikke engang taget en jakke med (ca. 35 graders varme) for de par dage, jeg havde regnet med at opholde mig der, men da både Prins Henrik og den lokale Emir - kongens bror - deltog i åbningshøjtideligheden, måtte jeg have en eftersendt fra Beirut. Desuden havde jeg på det tidspunkt komplet mistet stemmen, idet den gentagne skiftet fra luftkonditionerede supermarkeder til heden udenfor og den ligeså gentagne kolde Pepsi på få dage kan bringe stemmebåndet ud af funktion. I alt blev mit ophold i Jeddah ved den lejlighed på 35 dage (jeg fik dog stemmen tilbage, inden jeg rejste).

Ved udtrækning af vinderne i konkurrencen havde vi assistance af den danske ambassadør i Saudi Arabien, Troels Munk, som med interesse og hjælpsomhed altid var en stor støtte for besøgende erhvervsfolk. Desuden ses to lokale repræsentanter. Bemærk i baggrunden billedet af den afdøde Kong Feisal - på alle kontorer og i alle forretninger hænger billeder af kongen, hvilket er en skik, der går igen i næsten alle de arabiske lande, hvad enten man nu har en konge, emir eller præsident.

Libanon

Trods mine mange rejser og oplevelser, er det dog opholdet i Beirut, som længst - og sikkert for altid - vil stå klart i min erindring. Her boede vi, min kone og jeg, på toppen af en bygning med udsigt over det blå Middelhav og bjergene, der om sommeren var grønne og om vinteren dækkede af sne. Selv havde vi en dejlig "have" året rundt på vor ca. 150 m² terrasse, hvor der groede palmetræer, appelsintræer (fra kærner vi havde spyttet ud i en urtepotte), jasminer og henné i køkkenhaven lidt dansk persille. Vejret var skønt, landet enestående og de fleste mennesker usædvanlig elskelige. Den største fornøjelse for pigerne på kontoret var, når vi skulle ud at rejse, holdt fødselsdag eller lignende, så skulle der omfavnes og kyskes på begge kinder - jeg var som regel noget tøvende og holdt lidt igen (jeg fandt nemlig ud af, at jo mere reserveret man var, jo ivrigere blev pigerne).

Dette billede, som viser en gyde i Beirut's souk (marked), er nu historisk, idet hele dette område mere eller mindre blev jævnet med jorden under borgerkrigen. Her kunne man købe næsten alt - lige fra røgede sild, levende papegøjer og høns, der blev slagtet på stedet, til pengeskabe, guldfure og diamanter, samt naturligvis alskens krydderier malet på 300 mm kværne.

Jo det var en dejlig tid, som desværre blev afbrudt af borgerkrigen, som i oktober 1975 tvang os til hastigt at forlade landet. Ved en senere gennemrejse nåede jeg lige at få pakket vort bohav, idet vi kun havde fået et par kufferter tøj med, da vi først rejste. Bohavet med alle vore møbler, porcelæn, bøger samt de dejlige ting, vi havde skaffet os dernede, ankom til Danmark i oktober 1976, altså nøjagtig 12 måneder efter at vi havde efterladt det og forlangst opgivet håbet om at se det igen.

Fjerne Østen

Inden vi kommer så vidt, er der dog endnu et par ting at berette. Da urolighederne i Libanon, også efter at vi var rejst, fortsat var noget kaotiske, blev der taget beslutning om at flytte kontoret til Kuwait, så arbejdet i området kunne fortsætte. I mellemtiden skete der imidlertid det, at LAU's danske medarbejder i Hong Kong startede egen forretning for import af danske møbler. Det gjorde han i foruddiskontering af, at kontoret var dømt til lukning senere på året, men for ikke pludselig at dreje nøglen om, blev jeg tilbudt at tage derover og langsomt afvikle arbejdet. Der var så mulighed for, hvis de nødvendige midler kunne bevilges, at jeg efter lukningen fra kontoret i Japan skulle berejse landene i Sydøstasien, som hidtil var blevet dækket fra Hong Kong. Men først lidt om turen derover.

Nepal

For gradvist at vænne os til de nye forhold - og naturligvis for at se noget undervejs - stoppede vi i Kabul (Afghanistan), New Delhi (Indien), derefter turens og i det hele taget mit livs oplevelse i Katmandu i Nepal. Her var vi pludselig tilbage i middelalderen. Alt foregik ved håndkraft og i en endog særdeles rolig og afslappet atmosfære - ikke mærkeligt, at så mange vesterlandinge har slået sig ned her for at give sjælen lov til at falde til ro og for sammen med de lokale buddistmunkke at gøre sig fortjent til "Nirvana, buddisternes endelige mål, en upersonlig virkelighed med sjæler og tilintetgørelse af begær, had og illusion. Denne stræben efter Nirvana, som vel nærmest er en slags åndeligt paradys, er det sidste mål for al stræben: få opnår det i ét liv, men gennem genfødsel er troen, at man til sidst kommer til klarhed og befrielse. Sagen kan fremskyndes på flere måder: munke trækker sig tilbage i klostre, og med en uhyre spartansk og eksemplarisk levevis ernærer de sig ved tiggeri, men således at det er giveren, der siger tak. Meditation er en anden genvej, og opstilling af stupa'er - en slags templer - er så udbredt en "ofring", at hele byområder består af større og mindre sådanne underværker med fantasifulde udskæringer i alskens farver. Det var under besøg på et sådant buddist-tempel, at vi blev vidne til en fantastisk ceremoni: netop på den dag blev stedet båret af en åbenbart berømt Lama, en slags ypperstepræst, fra det hellige kloster i Tibet, og der udspandt sig nu i bogstaveligste forstand et syn for guder. To hornblæserer sørgede for akkompagnement, og Lama'en, som uden at

røre sig siddende på en høj kasse med benene overtværs, blev rullet ind på "scenen". Med stor agtelse og ærbødighed skiftede han derefter nogle hatte ud, alt mens tilskuerne sad tryllebundet over optrinnet. Som ivrig fotograf for jeg op og ned ad tempeltrappen for at få de bedste billeder, uden at nogen dog lod sig forstyrre heraf.

Efter denne oplevelse, hvor mødet med Lama blot var en del, var vi klar over, at det ville blive svært at begejstres igen, og det efterfølgende ophold i Bangkok (Thailand) blev da også en skuffelse for mig, vel nok fordi jeg for første og indtil nu eneste gang blev ramt af en maveforgiftning under rejse i udlandet. Derfor er hoteltoiletet faktisk det, jeg husker bedst fra dette ophold.

Hong Kong

Endelig fløj vi så til vor rejses mål, Hong Kong. Trods mine mange rejser er jeg stadig ikke glad for at flyve, men det var afgjort ikke det, der var grunden til, at det kilrede i maven, da vi lagde an til landing i denne by, som for mange står som selve begrebet Orienten.

Trods Hong Kongs højhuse og flotte kvarterer, er dette billede nok mere repræsentativt for kolonien: en smal gyde med forretninger og spisesteder i gadeniveau samt overfyldte lejligheder og små-fabrikker i en halv snes etager. En betydelig del af Hong Kongs industriproduktion stammer fra sådanne "hjemmeindustrier", hvor der ofte arbejdes alle ugens 7 dage, og sandsynligvis ikke engang til gennemsnitslønnen, som i 1975 var på 30 kr. - om dagen!

Der var da også alt hvad man kunne forvente: kinesere, naturligvis, flydende restauranter, forretninger, desværre alt for lokkende med toldfrie tilbud på alt mellem himmel og jord, menneskemylder, så bare det at gå på fortovet i centrum var en daglig kamp (især når det regnede - og det gjorde det ofte - for så gik alle med paraplyer), spændende mad, som man i starten fik alt for lidt af, da der kun var to pinde til at spise med, varmt og fugtigt, så man udenfor luftkonditionerede rum og biler blev gennemblødt efter få minutter, verdens højeste befolkningstæthed i et område med ca. 1800 mennesker på 1 HA (10.000 m²), kinesisk likør, som jeg syntes var godt, indtil jeg fik at vide, hvad det indeholdt (spurvehjernener, slangesaft, hjortetakker m.m.), fem fjernsynsprogrammer, som starter med nyheder kl. 7.30 om morgenen, hvor der sendes direkte satellit-film fra Europa og USA (på det tidspunkt ser vi i Danmark sidste TV-oversigt om aftenen), interessant opland, hvor kineserne dyrker ris og grøntsager samt naturligvis de vel også her i landet kendte Suzie Wong'er (barer med meget kvindelig betjening) og meget mere.

Ikke blot er de kinesiske forretningsmænd særdeles dygtige, men også kolonien som sådan drives meget forretningsmæssigt - f.eks. fandt man ud af, at det ville være billigere at lade l-ørerne (egentlig er 1 HK cent 1,25 øre værd) trykke på papir end præge i metal - og så er der endda kun trykt på denne ene side af sedlen.

Syd for Ækvator

Under opholdet i Hong Kong havde jeg forretningsrejser til så spændende steder som Malaysia, hvor jeg i bil kørte ned gennem landets gummiplantager og store skovområder; Singapore, den rene, grønne og bedst organiserede by, med blomster, palmer og træer overalt, og hvor det koster kr. 1250 i bøde for at smide et cigaretskod på gaden; Jakarta i Indonesien, hvor jeg for første gang kom syd for Ækvator; samt et turistbesøg til den portugisiske koloni, Macao, med den

rige historie fra Portugals kolonitid, hvor Macao var base for al handel med Kina. Senere overtog Hong Kong med sin bedre havn denne rolle, hvorfor man på Macao stadig i fred og ro kan nyde den "rigtige" kinesiske atmosfære, som er blevet temmelig kommercialiseret i Hong Kong. Selv om vi på grund af det midlertidige ophold og med skiftende boliger i møblerede lejligheder ikke faldt til på samme måde som i Beirut, er opholdet i Hong Kong noget, vi meget nødig vil have været foruden.

Japan

Da det viste sig, at der ikke i de bevilligende organer i København var stemning for en udvidelse af kontoret i Japan, måtte vi efter 6 måneder i Hong Kong påny begive os hjemover. For dog at få lidt udbytte heraf tog vi først en lille uges ophold i Japan for at se, hvad vi eventuelt var gået glip af. Og egentlig mod forventning blev vi positivt overrasket: forholdsvis mere fredeligt, da Tokyo i modsætning til Hong Kong er spredt over et stort areal, og derfor ikke forkommer så sammenklemt; som følge deraf mere grønt og renere i byen.

Smukke og yndefulde japanerinder i en af de mange traditionsrige ceremonier.

Japanerne er et usædvanligt høfligt folk, og vi oplevede f.eks. i et stormagasin, som i Tokyo virkelig er et stort magasin, at der ved den rullende trappe kunne stå en sød, smilende japanerinde i kimono og tørre gelænderet af, samtidig med at hun bukker for hver enkelt gæst. Udover Tokyo var vi på en tur til den gamle kejserby, Kyoto, hvor det ene fantastiske tempel og palads overgår det næste, for slet ikke at tale om de haver, der som regel er anlagt i forbindelse hermed: der er små søer med guldfisk, buede broer over rislende vandløb, blomster og træer - men ikke et ukrudtsfrø får lov at spire.

Dette tempel i Kyoto blev i 1397 bygget som en villa, eller palads, for en afgået shogun (en slags statsminister under kejseren, som heller ikke på dette tidspunkt havde nogen reel magt). Ved hans død blev det efterladt som tempel for den buddhistiske Zen sekt, og er et meget besøgt sted, dels på grund af dets religiøse betydning, og dels for nydelse, ja næsten meditation over bygningernes og parkens skønhed og dermed skøn forening af en af de japanske/buddhistiske livsholdninger.

Japansk Mad

Nævnes skal også den japanske mad, hvorom blot tanken stadig kan få munden til at løbe i vand, især sushi-retterne, som er forskellige slags rå fisk med soya og syltede grøntsager til og søgræs-omrullet ris. Der er lidt, men mange forskellige slags og meget lækkert. Nævnes skal også den såkaldte Kobe-bøf, som er kalve opfodret med affaldet fra sake-produktionen (en slags ris-vin, som serveres varm) og som dagligt skal have massage for at få kødet mørt og marmoreret. Det kan koste flere hundrede kroner kiloet, men så er det til gengæld en sjælden nydelse, som næsten smelter på tungen før man får smagt det.

To fredage i en uge

Fredag aften rejste vi så fra Japan, og det var en af de uger, der ikke var mange af: vi landede nemlig på Hawaii samme fredag og tilmed tidligt om morgenen, idet vi undervejs havde krydset datolinien. Det er iøvrigt den tur mange nygifte japanere tager på - hvem gætter først hvorfor?

På Hawaii kunne vi fra vort hotel træde ud på den berømte Waikikstrand, som ikke er meget bedre end vor Kattegat-kyst, og der regnede iøvrigt også.

USA

Derfra fløj vi så videre til Los Angeles, hvor vi selvfølgelig skulle se Disneyland, Hollywood, Universal filmstudierne (hvor bl.a. Kojak, MacMillan & Wife, Jaws og mange andre film er optaget). Blandt mange enestående ting, skal især nævnes fra Disneyland en film i anledning af USA's 200-års fest, som optaget med 8 forskellige kameras dækkende alle 360 grader blev vist på en kuppel i loftet. For ikke at falde stod alle lænet mod et gelænder og kikkede op i loftet; så man fremad, sad man f.eks. på forsædet af en brandbil på fuld fart gennem San Francisco's gader, kikkede man bagud, var det som at se i bakspejlet, og til højre og venstre kom husene strygende forbi. Man måtte holde godt fast i gelænderet for ikke selv at svaje i takt med bilens bevægelser.

Det næste mål var New York, som jeg altid har set frem til at opleve. Vi nåede også at se det meste: musical på Broadway, show med langbenede damer med strudsefjer bagi, NBC radio og TV studier, Frihedsgudinden, Empire State Building, FN-bygningen, og sågar en politibetjent på hest. Men ellers vil jeg nok sige det derhen, at jeg var glad over at se New York, for så længe jeg i hvert fald ikke mere efter den oplevelse.

For at få rensset lungerne lidt ud, sluttede vi turen på Island, hvor der i hvert fald ikke er mangel på frisk luft. Vi så her varme kilder, hvor geysir'erne sprang, og hvorfra de fleste islændinge får deres huse opvarmet. Disse varme kilder er også årsagen til, at Island er europas største producent af bananer, som i drivhusene vokser side om side med appelsintræer.

Hjemme igen

I slutningen af september sidste år satte vi så atter foden på dansk jord, lige tids nok til, at jeg så HC's annonce om en afløser. Min korte tid hos SJM har ikke været begivenhedsløs, men det må vi hellere vente med til en anden god gang.

Søren Padkjær

Fra Idrætsklubben kan vi oplyse, at siden Sæbyhallen åbnede, har der været spillet badminton med ca. 16 deltagere. Næste vinter håber vi på større tilslutning.

Den 18. april startede man syvmandsfodbold i Sæby Firmsport, hvor SJM deltog med 2 hold, og da dette blev skrevet, havde vi spillet 4 kampe:

SJM I	- Atlas Copco 2	6-2
SJM I	- Sparekassen	3-0
SJM I	- Kommunen	3-2
SJM II	- Atlas Copco 1	1-3

Tirsdag den 10. maj startede håndboldkampene for damer, hvor SJM deltager med 1 hold. Der har været lidt problemer for vore damer med at stille et hold på benene, så hvis der er nogen, der har lyst til at deltage, er det bare med at komme frem af busken.

NB: Alle medarbejderhustruer må meget gerne deltage.

Vi kan oplyse, at vi har modtaget 1000 kr i støtte fra firmaet, og vi siger mange tak for beløbet.

SJMI

Den 28/2-77 blev Morten Nielsen udlært. Han er den første lærling hos SJM, der har aflagt svendep prøve på Teknisk Skole.

Den 1. maj forlader Morten SJM for at af-tjene sin værnepligt. Vi ønsker Morten held og lykke fremover.

Red.

Hjertelig tak til SJM, Fællesklubben og Funktionærforeningen for opmærksomheden ved vort bryllup.

Lisbeth og Erik

TENKE-TENKE

Løsning på sidste TENKE-TENKE var 1 person - nemlig mig selv. Gevinsten (½ flaske snaps) kan afhentes hos Anna Birgit af den heldige vinder, som også denne gang blev Hans Jørgen Møller, gl. fabrik.

Ny opgave: En gammel onkel havde engang et problem, som han udlagde således:

"Hvis nu min nabos store brune vallak, som holder så meget af at snige sig gennem det levende hegn og æde af mine græsgange, en dag medens den er herinde skulle få et føl. Hvis er så føllet? Tilhører det min nabo - eller kan jeg gøre krav på det?"

Ja, hvad skal den stakkels mand gøre?

Sidste indleveringsfrist er 29. juli 1977.